

PIETRELCINAI SZENT PIO ATYA VILÁGA

Pio atya vallomása a stigmák ajándékáról

A szenvedések a megtisztulás, a lelki, erkölcsi átalakulás egyes lépései, alapelemei, és az ember lelkét egyre ellenállóbbá, erősebbé teszik a gonosz mesterkedéseivel és a szenvedésekkel szemben. Lehetővé teszik tehát, hogy az egyén lelke tökéletesen megtisztuljon, és teljes pompájában virágozhasson Isten csodálatos kertjében. Az ördögi harcokkal azonban együtt jár a lelki vigasz is, amely által Pio atya megízlelheti a szívünkben őrzött Jézus Krisztus édességét és örömét, amely minden reggel az oltáriszentség színe alatt költözik be hozzá. Napról napra növekszik benne az Isten iránti vágyakozás. És amikor úgy érzi, meglegte a legfőbb jót, végtelen édesség tölti el a szívét, és megfeledekezik mindenről, hogy elmerülhessen a Mindenségben.

Köztudott dolog, hogy a pap a gyóntatószék és az oltár kettős helyszínén él és dolgozik, közvetít Isten és ember között, és általa juthat el az ember az Istennel való megbékéléshez. Ahogyan Jézus is tanítja, Isten olyan Atya, aki a bűnös embert a megbocsájtás kegyelmével fogadja vissza maga mellé, és lehetővé teszi számára, hogy egyesülhessen vele. Minden pap arra kap tehát meghívást, hogy Isten kegyelmének aláztos eszköze és egyben elosztója legyen, és nem csupán az igaz emberek számára, hanem főleg a bűnösök felé. Pio atya lelkiségének egyik alappillére az volt, hogy áldozatként tekintett önmagára. Sorsát önként vállaló áldozat volt ő, aki teljes mértékben és mindenben át akarta élni Krisztus szenvedését, így fejezván ki Isten felé mélységes szeretetét. Működésének másik, ezzel párhuzamos dimenziója arra irányult, hogy Krisztussal együtt ő is valamilyen módon helyrehozza az emberek Isten elleni vétkeit, vagyis lehetővé tegye a bűnösök megtérését. Két egymástól eltérő, ám egymást kiegészítő lelki sík ez, mert lehetetlenség elválasztani egymástól a megfeszített Krisztus iránt érzett valódi szeretetet és az emberek szeretetét, akiknek valamilyen okból megszakadt a harmonikus kapcsolatuk Istennel. Ez a dimenzió azonban, bármennyire magasröptű és csodálatra méltó is, hiszen teljesen a lelkek üdvösségének szenteli magát, nem volt elegendő Pio atya számára. Ő másvalamire áhítozik: arra, hogy a maga teljességében élje meg a papi szolgálatot, nem csupán az áldozatbemutatás szentsége által, amelyet Pietrelcinában már átélhet és nap mint nap gyakorol, hanem a gyónás szentségének kiszolgáltatása által is, amely Krisztus papságának egy másik aspektusát jelentené számára: a bűnök feloldozását.

Egyelőre azonban e szolgálatot még nem végezheti, hiszen nem rendelkezik az ehhez szükséges egyházi felhatalmazással. Pio atya tehát 1911 áprilisában a gyónás szentségének kiszolgáltatására vonatkozó felhatalmazásért folyamodik a kapucinus provinciálishoz, Benedetto atyához. Azt kéri, legalább a húsvéti szent időszakban engedélyezze számára a hívek gyónásának meghallgatását. Benedetto atya válasza azonban késik. Ekkor Pio atya nem veszi el a reményt, hanem újabb levelet fogalmaz meg. Ezen új kéréssel szemben a provinciális atya már nem hallgathat tovább. Az igazság az, hogy az előljárónak fenntartásai vannak, amelyek mindenekelőtt abból táplálkoznak, hogy a fiatal szerzetes még mindig nem tért vissza a kolostori életbe.

A provinciális válasza végül elutasító, arra való hivatkozással, hogy a fiatal pap gyenge egészségi állapota nem teszi lehetővé a teljes papi szolgálat felvállalását és annak teljes körű elvégzését. „Kinek hol fáj, ott tapogatja.” – tartja a régi mondás. És valóban, Benedetto atya, kettős tisztiségében, mint Pio atya lelkivezetője és mint a kapucinusok provinciálisa, nem mulaszt el egyetlen alkalmat sem, hogy emlékeztesse a stigmákat viselő szerzetest különleges hivatására, ám nem titkolja el azt a vágyát sem, hogy újra a kolostor közösségében lássa őt. Mivel nem gyóntathat, Pio atya nem érzi teljesnek papi szolgálatát. Élénken élnek emlékezetében Agostino atya próféta szavai, melyeket első szentmiséje alkalmával mondott: legyen ő a gyóntatószék apostola. És valóban lesz is. Csak nem most.

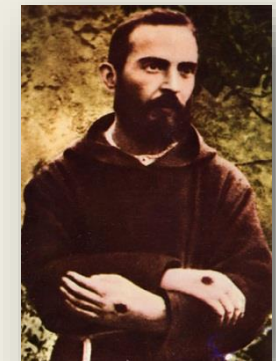
Az előljáró elutasító válasza talán azon ellenerők rejtélyes munkálkodásának egyik megnyilvánulása volt, amelyek folyvást azon dolgoznak, hogy megghiúsítsák még az emberi lélek legmagasztosabb szándékait is. Ezek az erők azonban egyfajta edzettséget adtak Pio atya lelkének a nehézségek, szenvedések és akadályok elviselésére, amelyek apostoli működését a későbbiek során is még sokszor hátráltatják majd.

Önmaga tökéletes áldozatként való megélésével Pio atya teljes valójával részesülni akart Jézus szenvedéseiben azért, hogy mint áldozati bárány, ő is magára vehesse a világ bűneit, és helyreállíthassa az emberiség Istennel való kapcsolatát. Ez jelentette szeretetének legfőbb bizonyítékát. És az Úr meghallgatta kérését, részesítette őt a Megváltó szenvedéseiben, lehetővé téve ezáltal lelkének misztikus átalakulását egy „másik Krisztussá”.

Krisztus szaván fogta választottját, és megadta neki a lehetőséget arra, hogy a fájdalmak mártírja lehessen, és valóban kimutathassa a keresztáldozatot is vállaló szeretetét. E misztikus lelki átalakulásnak első szakasza már régóta elkezdődött Pio atya életében, aki a stigmák megjelenésének rejtélyes jelenségét a „Völegény ékszeri” hasonlattal illette. A kereszténység történetének első, stigmákat viselő alakja Assisi Szent Ferenc volt, akinek egy alkalommal egy szárnyas szeráfalak jelent meg, aki a kereszt formáját öltötte magára, és kezéin, valamint lábain sebhelyeket viselt. Ez pontosan 1224. szeptember 17-én történt. Az égi jelenés után Szent Ferenc éles fájdalmat érzett kezében, lábában, valamint oldalán: és Jézus megajándékozta őt keresztre feszítésének sebhelyeivel.

Azóta az egyház számos ilyen esetről tud és számszerűleg 321 ilyen esetet ismer el, melyek közül 41 a stigmákat viselő férfi. A stigmákat viselő személyek közül 62-t szentté is avattak. Ebbe a számba természetesen már Pio atya is beletartozik.

Számos életrajzíró utal a pietrelcinai Piana Romanában, a családi birtokon 1910 szeptemberében történt eseményekre, mégis azt hangsúlyozza, hogy Pio atya a stigmákat csupán később, 1918-ban kapta meg, San Giovanni Rotondóban. Az igazság azonban más: a stigmák első alkalommal a piana romanai szilfa alatt jelentek meg...*(folytatás következik)*

AKINEK MEGBOCSÁJTÁJOK BŰNEIT...

„Mit csinál, Pio atya?” – „Szentatyám, elveszi a világ bűneit.” Ez az 1947 áprilisában az ad limina látogatás alkalmával XII. Piusz és Manfredonia püspöke, mons. Andrea Cesarano közti szellemes beszélgetés jól élénk tárja, mi volt a stigmatizált barát fő tevékenysége. Meggyőződésem, hogy az 1903-as kinyilatkoztatás, amelyben a kapucinusokhoz épp belépni készülő fiatal Francescónak része volt, előre feltárta előtte, hogy magasztos küldetés van számára fenntartva, s mintegy elővételezve tudatta vele, hogy jövőbeli tevékenységei közé fog tartozni a gyóntatás. A sors iróniája, hogy korunk leghíresebb gyóntatójának nélkülöznie és várnia kellett, mielőtt megkapta volna előljáróitól a gyóntatási engedélyt. Ráadásul később három évre megtiltják neki...

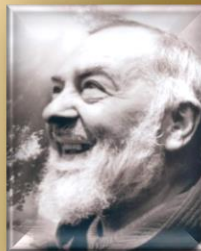
A későbbiekben ezt volt alkalma bőven pótolni, hiszen ideje legnagyobb részét a gyóntatószékben töltötte, halála napjának reggeléig. Hosszú órákon keresztül gyóntatott, amit gyakran a Sátánnal szemtől szemben a lelkek elragadásáért vívott harcként élt meg. Sokat írtak Pio atya gyóntatási módszeréről (ha lehet módszerről beszélni), idéznek megtörtént megtérési epizódokat, késve megadott vagy teljesen megtagadott feloldozásokat. A legnyilvánvalóbb jellegzetességekre és személyesen tapasztalt eseményekre szorítkozom. Addig is előre kell bocsátanom, hogy Pio atya számára roppant erőfeszítésbe került a gyóntatás; nemcsak a bűntől mint Isten megbántásától való irtózás miatt, hanem belső harcai miatt is, melyek soha nem hagyták el. Egész életén át nagy bűnösnek érezte magát, és „szegként járta át fejét és szívét” a félelem, hogy nincs Isten kegyelmében.

Amilyen biztos kézzel vezette a lelkeket, olyan bizonytalan és félnék volt önmagával szemben. Ráadásul ő is, másokhoz hasonlóan, szenvedett gyöngeségei miatt, mihelyt azok tudatosultak benne. Jellemző az eset, amelyet Benedetto atyával osztott meg 1917-ben, amikor egy napon észrevette, hogy remeg a fáradtságtól: „Anélkül, hogy akarnám, türelmetlen leszek. S ez egy másik tövis, mely átjárja a szívemet.” Amikor Pio atya az oltárhoz lépett, úgy tűnt, mintha a Kálváriára lépne fel; de akkor is nagyon szenvedett a méltatlanság- és alkalmatlanság-érzés okozta félelme miatt, amikor a gyóntatószékbe lépett. Mégis épp gyóntatáskor, vagy legalábbis főképp ekkor adott neki az Úr egy hatalmas karizmat, a lélekelátás adományát.

„Akinek megbocsátjátok bűneit...” Ezek a János evangéliumában idézett szavak jól belevésődtek Pio atya szívébe, melyhez társult annak érzékelése, hogy az isteni irgalmasság szolgájának kell lennie. Tudta azonban, hogy jogában áll megadni és megtagadni is a feloldozást, a bűnbánó hozzáállásától függően. Az ő gyóntatószéke nem gépies feloldozó-automata volt, hanem megtérések helyszíne. Elvárta, hogy minden bűnt valóban megbánjanak, akár halálos, akár bocsánatos bűnről volt szó. E tekintetben világosan érzékelte Isten abszolút szentségét, mint ahogyan annak szükségét is, hogy a lelkeknek a kegyelmi állapoton túl ezen a földön kell tisztító ítéletre eljutniuk, mert jól tudta, milyen rettenetesek a tisztító tűz kínjai.

(Don Gabriele Amort vallomása Pio atyáról)

„Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”

Padre Pio

San Pio da Pietrelcina

5/6.

Pio atya és Karol Wojtyła, egy misztikus barátság története... (13.)

Karol Wojtyła 1962. november 28-án kelt levelét is Angelino Battisti, a pápai kancellária gépirója juttatja el Pio atyához. A kapucinus atya ez alkalommal is őt kéri meg, nyissa ki, és olvassa fel neki a levelet. Csendben hallgatja végig, majd ennyit fűz a hallottakhoz: „Hála legyen az Úrnak.” Pio atya íróasztalán még ott hevert a lengyel püspök előző levele is. Pio atya ekkor kezébe vette mindkét levelet, és e szavakkal átadta Battistinek: „Őrizd meg ezt a két levelet.” Semmi mást nem mondott vele kapcsolatban. Mi már tudjuk, e két levél előkerül majd, és nyilvánosságra jut, mégpedig Pio atya boldoggá avatási eljárásának keretében. Ez a tény azért figyelemreméltó, mert ugyanez az Angelo Battisti segít majd Pio atyának magánlevelezését megsemmisíteni, amikor a szerzetes érzi, hogy közeleg halálának pillanata. A tény, hogy ezt a két levelet Battisti őrizte, azt jelentette, hogy nem semmisítették meg azokat, így azok hozzánk is eljuthattak.

Térjünk vissza ismét Wanda Poltawska doktornő tanúságtételéhez. A hölgy így nyilatkozott a soron következő eseményekről: „Amikor velem ez a csodálatos eset megtörtént, én még semmit sem tudtam Pio atyáról, hiszen az akkoriban kommunista Lengyelországban semmit sem lehetett hallani az Olaszországban történt dolgokról... Később azonban, bizonyos szerencsés körülmények lehetővé tették számomra, hogy San Giovanni Rotondóba utazzak, mégpedig 1967 májusában. „A szerencsés körülmény” nem volt más, mint egy újabb egészségügyi probléma: a doktornő ugyanis a náci koncentrációs táborban töltött évek alatt egy balesetet követően nyakcsigolya-sérülést szenvedett, így országának kommunista vezetése lehetővé tette számára, hogy vízumot kapjon, és betegségét Amerikában, pontosabban egy honolulu sebész segítségével gyógyíttassa. Honoluluból hazafelé a doktornő megszakította utazását Olaszországban, Rómában meglátogatta Wojtyła püspököt, aki néhány héttel később vehette át VI. Pál pápától bíborosi kinevezését. Ő javasolta az asszonynak, hogy látogasson el San Giovanni Rotondóba... (folytatás következik)